

نماز شب یا گریه بر سید الشهدا - علیه السلام =

م سید محمد باقر شفتی - رحمه الله - به نماز شب بسیار معتقد بود. سایر مستحبات به آن اهمیت می داد، به خلاف مرحوم سید بحر العلوم که صبر می کرد تا هوا مقداری روشن شود و آن گاه نماز صبح را می خواند. حجت الاسلام سید محمد باقر مه الله - در اصفهان درست اول فجر نماز صبح را به جماعت اقامه می نمود، با این که اگر نماز جماعت را به تأخیر می انداخت، افراد بیشتری حاضر می شدند؛ ولی ایشان دستور ادل بالای مناره بروند و پس از مشاهده طلوع فجر، بلافاصله اذان صبح بگویند. به ایشان گفتند:

صبر نمی کنید تا جمعیت زیادی برای درك فیض جماعت حاضر شوند؟ در جواب فرمودند: **در میان مستحبات افضل از نماز شب سراغ ندارم.** لذا ایشان برای این که مردم نماز شب را به چنین چاره اندیشی نموده بود که به دو نفر شخص عادل دستور داده بود تا به طور دقیق وقت فجر تعیین شود و کسانی که در نماز جماعت حاضر می شوند، پیش از فجر بیدار شوند و بمانند. بدین ترتیب، قطعا کسانی که در نماز جماعت ایشان شرکت می کردند نماز شب را هم می خواندند، و با این کار مردم را به نماز شب وادار می کرد.

آیت الله العظمی بهجت - مدظله - (.) خیال می کنم **فضیلت بکا « گریه » بر سید الشهدا - علیه السلام - بالاتر از نماز شب باشد ؛** زیرا نماز شب عمل قلبی صرف نیست بلکه ت، ولی حزن و اندوه و بکا عمل قلبی (1) است، به حدی که بکا و دمعه (2) از علایم قبولی نماز وتر است.

از امام جواد - علیه السلام - آمده است: « الْقَصْدُ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى بِالْقُلُوبِ أَيْلُغُ مِنْ إِنْجَابِ الْجَوَارِحِ بِالْأَعْمَالِ »؛ (آهنگ خدا نمودن با دل، از خسته کردن اعضا و جوارح با اعمال بساثر است.) بحار الانوار، ج 67، ص 60؛ ج 75، ص 363؛ كشف الغمّة، ج 2، ص 368.